

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 P 804321 25 Rev
Sarajevo, 11.02.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Enise Bilajac i Silvine Brković Mujagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1.) K.M. iz Ž., ulica G. L. b.b., 2.) S.F. iz Ž., ulica B. b.b., 3.) S.S. iz Ž., ulica G. bb, 4.) O.V.iz G., ulica K. b.b., i 5.) M.R. iz T., K., ulica O.b...., svi zastupani po punomoćniku Senad Droce, advokat iz Mostara, i umješaća na strani tužitelja Saveza osoba sa invaliditetom, koga zastupa, Zijad Arapčić, predsjednik udruženja, protiv tužene Federacija BiH, koju zastupa Federalno pravobranilaštvo Sarajevo, ulica Alipašina 6, radi utvrđenja diskriminacije i isplate, vrijednost predmeta spora 10.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja, protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 804321 20 Gž od 07.11.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj 11.02.2025. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda Sarajevu broj 65 0 P 804321 19 P od 28.04.2020. godine, odlučeno je:

„ Utvrđuje se da su tužitelji 1.K.M. 2.S.F.. 3.S.S. 4.O.V. 5.M.R. neposredno diskriminirani od strane Federacije BiH na način donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava i zaštite porodica sa djecom (Službene novine FBiH 14/09), koji Zakon je stupio na snagu 12.03.2009.godine, tužena Federacije BiH povrijedila pravo tužitelja na jednako postupanje, čime su tužtelji izvedeni iz stečenih prava na isplatu invalidnine.

Nalaže se tuženoj Federaciji BiH, da tužitelju K.M. na ime neisplaćenih ličnih invalidnina isplati iznos od 59,64 KM mjesečno, počev od 12.03.2009. godine, zajedno sa zakonskom zateznom karnatom na svaki pojedinačni iznos naknade koji dospijeva svakog 01-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Nalaže se tuženoj Federaciji BiH, da tužitelju S.F.na ime neisplaćenih ličnih invalidnina isplati iznos od 59,64 KM mjesečno, počev od 12.03.2009.godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni iznos naknade koji dospijeva svakog 01-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Nalaže se tuženoj Federaciji BiH, da tužitelju S.S. na ime neisplaćenih ličnih invalidnina isplati iznos od 59,64 KM mjesečno, počev od 28.03.2009.godne, zajedno sa zakonskom zateznom

karnatom na svaki pojedinačni iznos naknade koji dospijeva svakog 01-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Nalaže se tuženoj Federaciji BiH, da tužitelju O.V. na ime neisplaćenih ličnih invalidnina isplati iznos od 83,07 KM mjesečno, počev od 12.03.2009. godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni iznos naknade koji dospijeva svakog 01-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Nalaže se tuženoj Federaciji BiH, da tužitelju M.R. na ime neisplaćenih ličnih invalidnina isplati iznos od 42,60 KM mjesečno, počev od 12.03.2009. godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni iznos naknade koji dospijeva svakog 01-og u mjesecu za prethodni mjesec.

Tužena FBiH je dužna naknaditi tužiteljima troškove parničnog postupka u iznosu od 2.700,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja ove presude, pa do isplate, a sve ovo u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 804321 20 Gž od 07.11.2024. godine, odlučeno je:

„Žalba tužene se uvažava, prvostepena presuda preinačava tako što se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi iz stava I, II, III, IV, V i VI, izreke u cijelosti odbija kao neosnovan.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.“

Protiv drugostepene presude reviziju su blagovremeno izjavili tužitelji, po punomoćniku, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji ta presuda preinači tako da se usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu cjelokupnih troškova postupka.

Tužena nije podnijela odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. ZPP¹, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje diskriminacije, te naknadu materijalne štete nastale usljed diskriminatorne radnje. Tužitelji svoje zahtjeve zasnivaju na tvrdnji da su donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice s djecom², kao tzv. mirnodopski invalidi (neratni) stavljeni u nepovoljniji položaj u odnosu na invalide - civilne žrtve rata, a jedina razlika između ove dvije kategorije invalidnih lica je u načinu nastanka invaliditeta, te da su takvom zakonskom regulativom tužitelji diskriminirani.

Prema činjeničnim utvrđenjima nižestepenih sudova, na osnovu odredaba člana 18b. Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice s djecom³ (u daljem tekstu: Zakon) svi tužitelji su stekli pravo na ličnu invalidninu u određenom novčanom iznosu,

---

¹ Zakon o parničnom postupku (Službene novine FBiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15)

² „Službene novine Federacije BiH“ broj 14/09

³ „Službene novine Federacije BiH“ br. 36/99 i 54/04

u skladu sa utvrđenim stepenom invaliditeta. Ova prava su tužitelji izgubili donošenjem navedenog Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice s djecom (u daljem tekstu: Zakon o izmjenama i dopunama), koji je stupio na snagu 12.03.2009. godine.

U takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, prigovor zastare prvostepeni sud je odbio kroz navode da zastarni rokovi mogu početi teći tek od utvrđene diskriminacije. Nadalje, ocijenio da je odredbom člana 3. Zakona o izmjenama i dopunama tužena bez objektivnih kriterija razdvojila korisnike prava iz tog zakona na dvije skupine. Jedna skupina su mirnodopski invalidi, koji ostvaruju pravo na ličnu invalidninu tek sa 90% tjelesnog oštećenja, dok su druga skupina civilne žrtve rata koje ostvaruju pravo na ličnu invalidninu već sa 60% tjelesnog oštećenja. Stvaranje razlike između lica čija je invalidnost nastala rođenjem ili povredom, u odnosu na lica čija je invalidnost nastupila u ratu, prema uvjerenju prvostepenog suda, predstavlja različito postupanje za koje ne postoji razumno opravdanje. Stoga, nalazi da je donošenjem spornog Zakona o izmjenama i dopunama izvršena sistemska diskriminacija tužitelja, te da nije postojao osnov za izvođenje tužitelja iz stečenih prava ukoliko su ta prava omogućena drugim licima koja se nalaze u istoj činjeničnoj situaciji. Shodno navedenom, prvostepeni sud usvaja tužbeni zahtjev u cijelosti.

Odlučujući o žalbi tužene drugostepeni sud nalazi da je osnovan prigovor zastarjelosti potraživanja u smislu člana 376. u vezi sa članom 373. stav 1. ZOO⁴ kroz navode, da od dana nastanka štete do dana podnošenja tužbe (21.10.2019. godine) proteklo više od pet godina, kao i da je došlo do zastare samog prava na potraživanje i dospjelih budućih naknada na ime ličnih invalidnina. Nadalje, nalazi da zahtjev tužitelja za utvrđenje diskriminacije nije osnovan, jer je Odlukom Ustavnog suda BiH broj U-11/22 od 14.07.2022. godine utvrđeno da je član 3. Zakona o izmjenama i dopunama u skladu sa članom II/4. Ustava Bosne i Hercegovine, članom 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i članom 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Budući da tužitelji tužbenim zahtjevom traže utvrđenje da su diskriminirani upravo temeljem odredaba za koje je Ustavni sud BiH utvrdio da nisu diskriminatorne, odnosno da su u saglasnosti sa odredbama Ustava BiH i Evropske konvencije o ljudskim pravima kojima se zabranjuje diskriminacija, drugostepeni sud je našao da je tužbeni zahtjev u tom dijelu neosnovan. Iz navedenih razloga drugostepeni sud je žalbu tužene uvažio, prvostepenu presudu preinačio i odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i odredio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Ovakav pravni zaključak drugostepenog suda nije doveden u pitanje navodima revizije.

Drugostepeni sud je, i po ocjeni ovog revizijskog suda, pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da član 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom nije diskriminirajući i da ne daje osnovu za utvrđenje postojanja diskriminacije i isplatu potraživanja koja su predmet zahtjeva tužitelja.

Imajući u vidu da je odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U 11/22 od 14.07.2022. godine, utvrđeno da član 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom nije u suprotnosti sa članom II/4. Ustava Bosne i Hercegovine, članom 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i članom 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih

---

⁴ Zakon o obligacionim odnosima (Sl.list RBiH 2/92 i 13/94, Sl.novine FBiH 29/03 i 42/11)

prava i osnovnih sloboda, to tužena usvajanjem navedenog Zakona nije izvršila sistemsku diskriminaciju tužitelja kako je to pravilno zaključio drugostepeni sud.

Bez osnova su navodi revizije kojima tužitelji osporavaju razloge na kojima je svoju odluku zasnovao Ustavni sud BiH. Odredbama člana VI.4. Ustava BiH i člana 72. stav 1. i 2. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine⁵ propisano je da su odluke Ustavnog suda konačne i obavezujuće i da je svako fizičko i pravno lice dužno da ih poštuje, te da su svi organi vlasti dužni, u okviru svojih nadležnosti utvrđenih Ustavom i zakonom, da sprovode odluke Ustavnog suda. Zbog toga se ovaj sud ne može upuštati u ocjenu pravilnosti i zakonitosti odluke Ustavnog suda BiH, te su ovi revizijski prigovori bez uticaja na pobijanu presudu.

Shodno navedenom, i ovaj sud nalazi da donošenjem i primjenom Zakona o izmjenama i dopunama tužena ne čini sistemsku diskriminaciju prema tužiteljima u smislu odredaba Zakona o zabrani diskriminacije⁶, te člana 1. Protokola broj 12. uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima.

Kako je neosnovan zahtjev za utvrđivanje diskriminacije, pravilno zaključuje drugostepeni sud da je neosnovan i zahtjev tužitelja za otklanjanje uzroka diskriminacije isplatom ličnih invalidnina.

S obzirom da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je reviziju tužitelja valjalo odbiti kao neosnovanu, temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednica vijeća
Amira Sadović, s.r.

---

⁵ "Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", broj: 94/14

⁶ "Službeni glasnik BiH" br. 59/09 i 66/16